

Gabriela Grofová

Darth Vader ide SNPčku

Prechod krížom po Slovensku
na 2 etapy s partákom
Lego Darth Vaderom

Darth Vader ide SNP-čku

770 km z Dukly na Devín s part'ákom Lego Darth Vaderom

Darth Vader ide SNP-čku

Gabriela Grofová

Mená, miesta, osoby a udalosti v diele sú reálne. Vader je postava zo Star Wars (© by Lucasfilm Ltd.) a v diele bola použitá len na informačné účely.

Vydané na vlastné náklady na Slovensku v spolupráci s Publico.sk.

Text diela © 2022 Gabriela Grofová

2022

1. vydanie

ISBN

EPUB 978-80-570-4353-9

MOBI 978-80-570-4354-6

PDF 978-80-570-4352-2

Pár slov na úvod...

Celý môj prechod Cesty SNP začal celkom štandardne, presne ako sa patrí na 21. storočie. Jedného dňa, ako som si prechádzala Novinky na Facebooku, mi padol zrak na príspevok s nadpisom, ktorý mi nič nehovoril - „Cesta hrdinov SNP – deň 9“. Zo zvedavosti som príspevok otvorila a začítala sa. Vravím si, možno to bude nejaký zaujímavý tip na turistiku, ktorých je takto po internete nespočetné množstvo. Autorom príspevku bola skupina 3 chalanov, ktorí už 9. deň kráčali po Slovensku a akurát sa nachádzali pod Kráľovou hoľou. Moja zvedavosť a nadšenie pre zaujímavé turistické trasy mi nedala spať, až som sa vďaka dobrému strýkovi Google dozvedela o existencii našej najdlhšej turistickej magistrály.

Cesta hrdinov SNP s dĺžkou 763,2 km (niektoré zdroje uvádzajú až 770 km, dosť závisí, či rátate aj odbočky na niektoré vrcholy) začína oficiálne na Devíne. Celá trasa je značená červenou turistickou značkou a postupne prechádza Malé Karpaty, Biele Karpaty, Strážovské vrchy, Žiar, Veľkú Fatru, Nízke Tatry, Volovské vrchy, Ondavskú a Laboreckú vrchovinu. Posledným bodom na trase je Duklianský priesmyk pri meste Svidník na severovýchode Slovenska. Jej prechod trvá približne mesiac, štandardne je to 26 až 28 dní. Moja prvá reakcia bola asi rovnaká ako reakcia 99 % ľudí. Kto by sa už len dobrovoľne vybral na mesiac šliapať po lese???

Prešiel rok a moje myšlienky sa stále vracali k danej Výzve. Takmer 30 dní v lese, to si určite zaslúži označenie Výzva s veľkým V! Na konci októbra minulého roka som bola s kamarátkou na výlete. Smiali sme sa, že budúce leto pôjdeme spolu na mesiac do lesa, no ja som to začínala brať čoraz vážnejšie. Fakt... Dokázala by som to? Mesiac kráčať v lese? Definitívne rozhodnutie prišlo v januári, keď som v inej skupine na Facebooku (nech žije moderná doba aj v horách!) našla potenciálnu partičku Rebeku. Plán bol jasný: ja spravím skúšky, ona dokončí štátnice a v júni štartujeme z Dukly. Lenže bol január, do júna ďaleko a nikto netušil, že sa situácia vo svete vyvinie takým Covidovým spôsobom.

Niekedy v apríli, keď sa postupne začali protipandemické opatrenia uvoľňovať, sme sa s Rebekou dali opäť do kontaktu. Rozhodli sme sa, že akonáhle to bude možné, pôjdeme. Ani jedna z nás netušila kedy presne, ale predbežne sme sa dohodli na koniec júna. Postupne sme začali dávať dokopy výstroj, dokončovať denný harmonogram, plánovať nocľahy, testovať batohy a snažili sme sa prísť na to, ako zaistiť, aby tie ruksaky nemali 20 kg. Z plánovaného stanu sa stali hamaky a všetko, čo bolo pôvodne na kope „možno sa zide“ skončilo na kope „nezíde sa, ostáva doma“.

Postupne sme sa prebojovali k predbežnému dátumu štartu: 25. 6. 2020. Všetko nasvedčovalo tomu, že nám to naozaj vyjde. Situácia sa ešte na záver trochu skomplikovala, preto sme štart o pár dní posunuli. 2.7. po polroku plánovania, nervov zo zavretých hraníc a z celého lockdownu prišiel ten vytúžený deň D...

Moja finálna výbava na prechod Cesty hrdinov SNP bola:

- Ruksak 45 l a palice (bez nich by som neprešla ani deň)
- Samonafukovacia karimatka + spacák + hamak s pončom
- Varič, plynová bomba, ešus a plastový turistický príbor
- 3x funkčné tričko s krátkym rukávom, 2x nohavice (tie, ktoré sa dajú nad kolenom odzipsovať a sú z nich šortky), 4x ponožky, 1 legíny a 1 Merino tričko s dlhým rukávom (v Nízkych Tatrách sa môže zísť), mikina a GoreTex pláštenka
- Čelovka, dezinfekčné tablety na vodu, švajčiarsky nožík
- Mydlo, uterák, hrebeň, malé balenie šampónu a zubná kefka s pastou
- Ibalgin, leukoplasty, lieky na alergiu, šumivé magnézium a multivitamín, opaľovací krém
- Bežecké trailovky Salomon Wings Flyte 2
- Mobil + solárna powerbanka, šiltovka, návleky
- Jedlo na 4 dni a 2x 1,5l fľaša s vodou (s jedlom sme to nevypočítali najlepšie, nakúpili sme zbytočne veľa a potom sme to museli niešť, v pohode sa dalo iba na 2 dni nakúpiť, obchodov bolo až po Volovské vrchy celkom dosť)

SNP-čkarský denný harmonogram

Dukla -> Devín, 767 km, čas 228 h*

Etapa 1: Dukliansky priesmyk -> Košice, Čermel'

0. Transport na východ
Bratislava 10:13 -> Žilina 12:44 -> Kysak 15:39
Kysak 15:53 -> Prešov 16:15
Prešov 17:00 alebo 17:20 -> Svidník 18:25/18:45
Ubytovanie Svidník
1. Svidník 7:35 -> Vyšný Komárnik št. hranica (Dukliansky priesmyk bus) 8:05
Vyšný Komárnik št. hranica -> Ostrý vrch
29 km, čas 8:45h, prevýšenie 885 m,
2. Ostrý vrch -> Zborov
25 km, čas 7:00 h, prevýšenie 955 m,
3. Zborov -> Bardejov
18,5 km, čas 5:20 h, prevýšenie 750 m,
4. Bardejov -> sedlo Čergov s chatou Čergov
23 km, čas 7:00 h, prevýšenie 1270 m
5. Sedlo Čergov ->Prešov, Cemjata
30 km, čas 8:00 h, prevýšenie 520 m
6. Prešov, Cemjata -> Kysak
23 km, čas 6:00 h, prevýšenie 605 m
7. Kysak -> Košice, Čermel'
20 km, čas 5:40 h, prevýšenie 777 m,

Etapa 2: Košice, Čermel' -> Telgárt

8. Košice, Čermel' -> Chata Erika
22 km, čas 6:35 h, prevýšenie 1185 m
9. Chata Erika -> Štóske sedlo
23,7 km, 7:00 h, prevýšenie 910 m
10. Štóske sedlo -> Chata Volovec
29,5 km, čas 8:45 h, prevýšenie 1420 m
11. Chata Volovec -> Dedinky
30 km, čas 8:15 h, prevýšenie 1065 m

12. Dedinky -> Telgárt
21 km, čas 6:00 h, prevýšenie 890 m

Etapa 3: Telgárt -> Donovaly

13. Telgárt -> útulňa Andrejcová
16 km, 6:00 h, prevýšenie 1265 m
14. Útulňa Andrejcová -> Čertovica, motorest
28 km, 9:00 h, prevýšenie 1393 m
15. Čertovica, motorest -> Chata gen. M. R. Štefánika
8,5 km, čas 3:00 h, prevýšenie 740 m
16. Chata gen. M. R. Štefánika -> útulňa Ďurková
17,5 km, čas 6:00 h, prevýšenie 925 m
17. útulňa Ďurková -> Donovaly
27,8 km, čas 8:50 h, prevýšenie 1160 m

Etapa 4: Donovaly -> Trenčín

18. Donovaly -> Kráľova studňa hotel
20 km, čas 7:20 h, prevýšenie 1435 m
19. Kráľova studňa hotel -> Skalka pri Kremnici
26 km, čas 8:00 h, prevýšenie 1130 m
20. Skalka pri Kremnici -> Sklenianske lúky
23 km, čas 6:00 h, prevýšenie 525 m
21. Sklenianske lúky -> Vyšehradské sedlo
20,5 km, čas 6:00 h, prevýšenie 725 m
22. Vyšehradské sedlo -> Čičmany
30 km, čas 9:15 h, prevýšenie 1600 m
23. Čičmany -> Horná Poruba
27 km, čas 8:30h, prevýšenie 1320 m
24. Horná Poruba -> Trenčín, hotel Elizabeth
27,2 km, čas 8:00 h, prevýšenie 1050 m

Etapa 5: Trenčín -> Devín

25. Trenčín -> Lopeník
25,5 km, čas 7:15 h, prevýšenie 1065 m
 26. Lopeník -> Myjava
35 km, čas 9:00 , prevýšenie 960 m
 27. Myjava -> Brezová pod Bradlom
13,5 km, čas 3:50 h, prevýšenie 445 m
 28. Brezová pod Bradlom -> Buková, kameňolom
27 km, čas 7:20 h, prevýšenie 785 m
 29. Buková, kameňolom -> Sološnická dolina
26 km, čas 8:20 h, prevýšenie 1330 m
 30. Sološnická dolina -> Biely kríž
32,5 km, čas 9:20 h, prevýšenie 1350 m
 31. Biely kríž -> Devín
32,5 km, čas 9:15 h, prevýšenie 995 m
- Devín -> Žilina

*údaje o časoch, vzdialenosti a výškových metroch sú získané z portálu mapy.hiking.sk

Deň 0

Bratislava -> Žilina -> Kysak -> Prešov -> Svidník

Celú noc som spala celkom dobre, aj napriek tomu, že dnes je ten veľký deň. Vstávam skoro a viem, že musím prežiť doma ešte pár hodín. Dávam si riadne raňajky, lebo nemôžem vedieť kedy najbližšie také budú. Rebeka mi poslala fotku, akurát vyráža z domu. Ja mám ešte cca 3 hodiny čas, kým vlak príde do Žiliny. Dodáva, že ten sprostý batoh má 17 kíl. Preboha... Ale tak, ja na tom nie som so 16 kilami o nič lepšie.

Batoh aj s palicami som zniesla dole do chodby už včera. Obliekam si turistické oblečenie, tričko a nohavice, jedny z tých dvoch, ktoré budem nosiť teraz najbližší mesiac. Prídem do chodby, obúvam si nové Salomon bežecké trailovky (už som ich celkom rozchodila, ale stále ich nemám ani 2 mesiace), presne tie, v ktorých plánujem kráčať 760 km a modlím sa, aby mi spravili čo najmenej otlakov. Obliekam si mikinu, hádzem ten ťažký batoh na chrbát a odchádzam.

Prejdem prvých 300 metrov len na zastávku autobusu a hneď uznávam, že mikina bol zlý nápad. Som spotená akoby som práve vyliezla na Gerlach. Keď si predstavím, že mám takto ísť každý deň x kilometrov, začínam sa trochu báť. Preboha, na akú hovadinu som sa to dala?

Cestou v autobuse mám zmiešané pocity. Na jednej strane je to konečne tu. Konečne to, na čo som sa tešila pomaly od januára, no na druhej strane sa rútim do niečoho, čo si absolútne netuším predstaviť. Najviac ma trápi, aby som mala dostatok jedla, pretože moje tukové zásoby sú na tom dosť biedne aj bez denného spaľovania 2000 kalórií umieraním do kopca pod váhou batoha. Pred pár dňami som si dala rozcvičku, prešla som s tým ruksakom 26 km a zaznamenala som si to na GPS tréningovú aplikáciu v mobile, takže celkom viem, koľko energie si to vyžaduje. Po tréningu na ďalšie ráno by som mohla pokračovať. Uvidíme, ako to bude po týždni. Prvé dni budú najhoršie, to písali všetci, ktorí SNP-čku prešli, takže sa musím psychicky pripraviť na krízu. Ako to poznám, tak tá príde na 3. deň. Otázne je, či ju dokážem prekonať.

Ani neviem ako a vystupujem. Mám ešte asi 1:30 h čas do odchodu vlaku. Idem si sadnúť do Mcdonaldu. Píše mi Rebeka, aby som aj jej doniesla do vlaku. Nakúpim teda posledné kalorické bomby, sadnem si pred reštauráciu a uvažujem, ako toto celé dopadne. Upokojuje ma myšlienka, že kdekoľvek budem a čokoľvek sa stane, viem sadnúť na autobus alebo vlak a prísť domov.

12:15 si sadnem na stanici a na tabuli sviety, že náš vlak má asi 20 min meškanie. Krása, pomyslím si. Klasika, naše nádherné slovenské vlaky sa nezaprú... Sedím tam a príde za mnou otec, aby sme sa rozlúčili. Keď mi ten rýchlik konečne príde, odprevadí ma na nástupište.

„Plánovaný návrat 1. augusta?“ opýta sa.

„Áno, tak nejak,“ odpovedám a zas to na mňa doľahne. 1. augusta... Mne fakt asi preplo, to je strašne ďaleko.

Nastupujem do vlaku. S tým batohom a taškou plnou Mcdonaldu a igelitkou s plynovou bombou a záznamníkom na pečiatky pre Rebeku sa predieram uličkou až k nášmu kupé. S Rebekou sa pozdravíme a jeden spolucestujúci mi vyhodí batoh na poličku nad sedačky. Trošku sa obávam, či ho vôbec zdvihne, ale nakoniec to bolo bez problémov. Rebeka je celá natešená, že som jej konečne doniesla obed a obe sa s chuťou pustíme do hamburgerov s Colou.

Cesta ubieha celkom v pohode. Rozprávame sa o konci semestra, o jej štátniciach a aj o tom, na čo sme sa to vlastne dali. Míňane Liptovský Mikuláš a ukážu sa nám Nízke Tatry, kam plánujeme dôjsť o 2 týždne. Je to naša najťažšia skúška, dúfame, že ju zvládame. Nad Vysokými Tatrami je búrka. To bolo čakané, ale od zajtra sa má počasie zlepšiť a cez víkend má byť úplne nádherne, takže sa tešíme. Predtým sme sa dohodli, že pršať nebude, tak pršať nebude!

Cesta pokračuje ďalej až do Kysaku. Meškáme stále rovnako, takže keď vystúpime z rýchlika, na osobák do Prešova musíme bežať cez celé nástupište. Dobehneme do druhého vlaku a umierame. Ty vole! Akože beh s týmto batohom... To fakt nie!

Konečne smer Dukla!

Do Prešova dorazíme bez problémov načas a máme cca 30 minút čas na autobus smer Svidník. Zapíname GPS, pretože ani jedna z nás netuší, kde dopekla je tu autobusová stanica. Trošku si spravíme zachádzku po schodoch na opačný smer, ale nakoniec trafíme. Na schodoch sme sa smiali: „Tak, tu máme prvé výškové metre!“

Posedíme si ešte na autobusovej stanici a potom už len smer Svidník. V autobuse už máme obe toho cestovania tak akurát dosť a ja píšem prvý príspevok na Facebook a na portál CestaSNP Live sledovanie.

Podvečer konečne dorazíme do Svidníka a podľa mapy nájdeme hotel Rubín. Máme to asi 5 minút chôdze na autobusovú stanicu. Ubytujeme sa a na recepcii stretáme starší pár. Obaja majú veľké červené turistické značky na tričkách. Usmejeme sa, sme tu správne. Zložíme si veci v izbe a uvažujeme, čo ďalej. Nakoniec zídeme na večeru do hotelovej reštaurácie, ale naše žalúdky sa nezmôžu na viac než polievku a 1 poldecák na zahájenie výletu. Vrátime sa teda na izbu, nakoniec ešte niečo málo zjeme z našich zásob (treba batoh odľahčiť čím skôr), chvíľku pokecáme a ideme spať.

Deň 1

Dukliansky priesmyk -> Ostrý vrch

Ráno budíček 6:15., Na izbe sme si dali raňajky z vlastných zásob, zbalili sme všetky veci a odišli z hotela. 7:35 išiel autobus smer Vyšný Komárnik, št. hranica. Vonku bolo pod mrakom, ale nepršalo. Prichádzame k nástupišťu a vidím 1 chalana a 2 veľké ruksaky na lavičke. Prídeme bližšie a on sa nám prihovori: „SNP-čka?“

My odpovedáme: „Áno.“

„Aj my tak,“ odvetil.

Tak sme sa zoznámili s Martinom a Jozefom, ktorí už pred pár rokmi SNP-čku skúšali, ale ani jeden z nich nedošiel do cieľa. Tento rok to chcú dať. Prišiel autobus, nastúpili sme a rozprávali sa všetci štyria ďalej. Vonku sa medzitým vyčisalo a my sme sedeli v poslednom dopravnom prostriedku na Duklu. Cesta ušla vážne rýchlo a ani sme sa nenazdali vystupovali sme na štarte nášho mesačného dobrodružstva.

Tak je to tu! Štartujeme smer Bratislava.

Začali sme správne: prvým poldecákom marhuľovice a fotkou pri smerníku. 8:13 sme vyrazili na našu cestu na Devín, spočiatku samé dve, ale chalani nás rýchlo dobehli. Deň začal asfaltom. Vtedy sme ešte nevedeli, koľko tohto pekla budeme musieť prežiť...

Míňame pamätník a zopár vystavených tankov pri ceste. Pokračujeme spolu niekoľko kilometrov. Neskôr sme pri prvom kopci odbočili do lesa a rozdelili sme sa, pretože chalani išli rýchlejšie. Než sme sa rozdelili, spoločná zastávka na pasenie sa na jahodách pri chodníku nesmela chýbať. Cesta lesom bola jedno veľké škaredé blato. Rebeka si na Martinovu radu obula sandále, tak mala celkom slušný bahenný kúpeľ. Ja sandále so sebou nemám. Jednak som ušetrila niekoľko stoviek gramov a spolieham sa aj na pohodlnosť topánok, ktoré sú vyslovene určené na behanie ultra dlhých vzdialeností po horách.

Po asi hodine sme si spravili pauzu a ja som vytiahla zo zásob sušený kokos. Predtým, keď som bola nakupovať, som chcela sušené ovocie a padol mi naň zrak. Dala som do úst prvé 2 kokosové kocky a... Bože, to bol humus! Nejak som to prehltla a chcela som tomu dať ešte druhú šancu. Dokázala som do seba dostať možno ešte dve ďalšie kocky, ale ani o kúsok viac. To bol asi najväčší hnus, aký som v poslednej dobe jedla. Odložila som teda zvyšok do ruksaku.

Možno príde aj chvíľa, keď mi aj toto bude dobré (spoiler: neprišla, kokos skončil 2 dni neskôr v koši v Zborove).

Po „príjemnej“ zastávke na kokos sme pokračovali lesnou cestou ďalej a dorazili do Medvedieho. Odfotili sme sa pri smerníku a na začiatku dediny sme našli pekné drevá, na ktorých sme si dali desiatu. Blízko boli aj schody dole do potoka, tak sme zo seba zmyli aspoň nejaké to blato. Prvý kúpeľ v potoku!

Z Medvedieho sme pokračovali chvíľu po hlavnej ceste. Následne lesnou cestou do kopca a 40 min na to sme zišli do Vyšnej Písanej, kde začalo asi 8 km asfaltové peklo. Kúsok ďalej, v Nižnej Písanej nás chytila krátka osviežujúca prehánka a na miestnej krytej autobusovej zastávke sme dali prvý obed. Asi v polovici cesty do Kapišovej začalo hrmieť, tak sme nahodili slušné tempo a cez Údolie smrti sme sa ponáhľali schovať do miestnej krčmy. Tam sme stretli našich 2 známych chalanov z rána a dali sme si Kofolu s druhým obedom (rozumej chleba s Májkou).

Po ceste do Kapišovej cez Údolie smrti. Prvý dlhý asfaltový úsek.

Sedeli sme tam dobré 2 hodiny a rozprávali sa o zážitkoch z ciest, z hôr a o všetkom možnom. Potom som ich ponúkla kokosom, ktorý, samozrejme, odmietli. Zrejme vyčítali zo štýlu, ako som im to ponúkala, že je to... Lahôdka. Tak nič, musela som ho trepať ďalej. V krčme sme doplnili vodu a teta krčmárka nám navrhla, aby sme prespali tu v záhrade v altánku. Návrh sme zamietli, pretože by nám to narušilo plány. Podľa predpovede malo pršať asi hodinu.

Okolo 16:00 stále lialo. Už sme si povedali, že kašleme na to a ťahali sme v daždi ďalej. Z Kapišovej sa išlo po panelovej ceste a cez lúku do Nižnej Jedľovej. Na zastávke padol balík kyslých cukríkov a nasledovala nekonečná cesta lesom po blate, až sme šťastlivo dorazili do Svidníka. Odfotili sme sa pri pamätníku a schovali sme sa pod strechu. Zjedla som ďalší cukor a rozhodovali sme sa, čo ďalej. 25 km bolo za nami, ostať tu v hoteli alebo ísť ďalej?

Keďže počas pauzy prestalo pršať rozhodli sme sa pokračovať všetci štyria smer útulňa na Čiernej hore. Zabalili sme to asi 2 km pred ňou v prístrešku na Ostrom vrchu. Na záver dňa sme si dali slušných 400 výškových metrov prudko do kopca. Nevie, kde sa vo mne brala tá energia, ale ťahala som prvá slušne rýchlo až do prístrešku.

Keď sme dorazili do prístrešku, hneď som vybaľovala varič. Bola som riadne hladná, celý deň sme nemali poriadne jedlo, musela som to napraviť špagetami s Morca Dellou (inteligentná, kúpila som 4 ťažké konzervy, musela som sa ich zbaviť čím skôr...). V prístrešku sme si rozložili bivač, dali na šnúru sušiť veci a jedli večeru. Následne som sa zabalila do spacáka a napísala správu z dnešného dňa.

Naše prvé luxusné ubytovanie.

Rýchlo sa zotmelo, zakuklili sme sa do spacákov a bez väčších ťažkostí skončili v ríši snov. Kým som zaspávala, snažila som sa to celé vstrebať. Spím prvý raz v živote iba tak na zemi v lese s úplne neznámymi ľuďmi a chcem prejsť takto celé Slovensko. Prvý deň za mnou, ostávalo už len 29, bola som si istá, že to zvládneme.

Deň 2

Ostrý vrch -> Zborov

V noci som toho veľa nenaspala. Podchvíľou som sa budila, že miesto karimatky ležím na zemi. Cca 6:30 ráno som to so spánkom zabalila a postupne sa zobudil aj zvyšok skupiny. Na raňajky som sa s radosťou zbavila druhej konzervy (šunka). Potom sme zbalili bivak, zistili sme, že máme topánky po včerajšom daždi ešte mokré a vyrazili okolo 8:15. Do Zborova je to oficiálne 6 h cesty, s tým batohom tak 7, čiže plán bol dôjsť okolo 15:30 max. Plán by bol no...

Rýchlo sme došli ku smerovníku Ostrý vrch a pokračovali po hrebeni ďalej. Cestou sme sa zastavovali na jahody a pozerali huby. Už ani toho blata nebolo až tak strašne veľa, ale aj tak sme skončili ako prasiatka.

Po hrebeni sme došli k útulni na Čiernej hore, kde sme pôvodne plánovali prísť už včera. Chalani si včera prečítali môj facebookový príspevok a dostala som za úlohu dokumentovať takto cestu. Oni fotili, ja som písala. Pekne sme si to rozdelili. Napísala som aj do knihy v útulni krátky odkaz a pokračovali sme v ceste. Ešte sme stretli 2 SNP-čkarov, čo dnes chceli prísť až na Stebnícku Maguru. Iba sme sa pozdravili, prehodili pár slov a každá skupina pokračovala po svojom.

Na Ostrom vrchu celkom fajn výhľad.

Asi hodinu pred Kurimkou v Makovickom sedle nás privítal krásny veľký prístrešok ideálny na pauzu. Jozef vytiahol plné vrečko proteínových tyčíniek a všetkých nás ponúkal. Plne sme to chápali, samo o sebe to malo hádam 1,5 kg a chcel sa toho zbaviť. Potom sme pokračovali rovno dole do Kurimky, kde sme si chceli dať Kofolu. Išlo sa lesom, len pred dedinou sme vyšli na lúku a posledné metre už boli po asfalte.

Ako sme vchádzali do dediny, zrazu sa objavil jeden pán pri bráne. Pýtame sa, či je otvorená krčma. On vraví, že nie, ale ja vás ponúknem, podťe ďalej. Tak sme išli, chalani dostali po pive, my dve Kofolu, ešte aj pečiatku do záznamníkov nám dal... Paráda! Ujo nám rozprával, ako často stretáva SNP-čkarov a vraj aj včera tu bolo 1 dievča.

Doplnili sme vodu a 12:45 sme sa odtiaľ konečne pohli. Zborov ešte 4:15, stálo na smerníku. To nás mierne šokovalo a plán dôjsť 15:30 bol „passé“.

Kráčali sme opäť lesom, tu už bola znova kopa blata. Na tom blate hore prudkým kopcom a ešte k tomu v riadnej húštine sme išli až na hrebeň. Šmýkalo sa tam statočne, ďakujem človeku, čo vymyslel turistické palice.

Po hrebeni sme pokračovali asi 2 hodiny. Značenie chodníka hrôza! Raz som sa stratila, no podľa mapy sa mi podarilo vrátiť nazad. Nebol to najlepší nápad. Z krásnej lesnej cesty som

odbočila na chodník krížom cez žihľavové more. Takto doprhlené nohy som asi nikdy nemala! Dorazila som na vrch Kohútov a za mnou Martin. Ostatní išli po tej ceste ďalej, vraj sa o kúsok ďalej spojí so značkou. Druhý raz sme sa zaozprávali a na návrat na značku už bolo neskoro. Tak sme na značku kašľali, nikto ani len netušil, kde akože bola tá odbočka a do Andrejovej sme došli "off-roadom" (neznačkovanou lesnou cestou).

V Andrejovej začínam cítiť, že mám dosť. Bolia ma chodidlá a som celkovo unavená. Chvíľu po nás došli tí 2 známi z rána. Tiež sa dnes asi 6-krát stratili a končia v Zborove. Čakalo nás na záver ešte stúpanie do sedla pod Hradským, ktoré sme vyšli v celkom rekordnom čase, a zbehnutie do Zborova. Od odbočky na hrad až do dediny bolo to najhoršie blato, aké som kedy v lese zažila. Nedalo sa ani obísť, lebo chodník bol vysekaný v húštine. Keď sme konečne vyšli na lúku nad dedinou, mali sme blato aj za ušami. Zborov nás privítal rómskou osadou. Prešli sme bez problémov, všetky deti z osady nás zdravili.

Útulňa na Čiernej hore, kam sme chceli prísť už prvý deň.

Po poslednom dnešnom kilometri cez dedinu sme konečne dorazili do penziónu Jana. Nohy mi išli umrieť, chcela som sprchu a celkovo som mala slušne dosť. Ubytovali sme sa, dali si tú vytúženú sprchu a zbehli ešte na pizzu s Kofolou. Ja som to zabalila do postele veľmi rýchlo. Ešte som pred spaním napísala denný report a s Rebekou sme sa dohodli, že musíme zmeniť stratégiu. Ísť druhý deň bez normálneho obeda s takýmto energetickým výdajom bol naozaj hlúpy nápad.

Plán na zajtra bol ísť maximálne po Bardejov. 53 km za 2 dni s tým ťažkým batohom si vybralo svoju daň. Zvažovali sme aj zaslať polovicu ruksaku domov poštou a spať iba v hoteloch/penziónoch alebo chatách a kráčať s krásnym 8,5 kg ruksačikom. Avšak, nakoniec sme si zvykli a ďalej pokračovali takto.